

VÁROSI MŰVELŐDÉSI HÁZ ÉS KÖNYVTÁR HÍREI

A HEFOP-3.5.4-05/1.-2005-07-0029/2.0 azonosító számú pályázat „A felnőttképzés hozzáféréseért és fejlesztéséért a román határ mentén” projekt keretében megvalósuló tanfolyamok Biharkeresztesen augusztus 2-án beindultak.

A könnyűgépkezelői és raktárkezelői, valamint ECDL Start- Európai Számítógép Használói Jogosítvány és Európai Unió pályázatíró tanfolyamok 10-10 fő részvételével indultak el a művelődési házban.

A tanfolyam résztvevői december, illetve február hónapban lesznek OKJ-s illetve DRKK-s vizsgát.

FELHÍVÁS

Biharkeresztes Város Önkormányzata 2007. szeptember 29-én a Városi Művelődési Házban rendezi meg **„Kukorica Fesztivál”**

elnevezésű szakmai és kulturális rendezvényét.

A kulturális programokon belül versenyt hirdetünk, amelyre

- kukoricából készült ételeket

- kukoricából készült használati tárgyakat várunk.

Jelentkezni a művelődési házban lehet szeptember 15-ig személyesen vagy az 54/430-065-ös telefonszámon lehet.

Tisztelt Lakosok!

Örömmel jelentem, hogy a kupakgyűjtésünk sikeresen alakult. Mindannyiunk kitartó és lelkiismeretes odafigyelése folytán több alkalommal is „kupakhegyet” tudtam a család számára elküldeni. Az elküldött mennyiség kb. 80-100 kg lehetett, ami köbméterben elképzelve 6- 8 köbméter – azért ez szép teljesítmény!!!

Sajnos a további összegyűjtést és elpostázást már nem tudom magamra vállalni, de bizvást remélem, hogy valaki más átvállalja ezt a feladatot. Az édesanyával többször is beszéltem, aki folyamatosan várja a segítséget, mert Alexkát várhatóan többször is ki kell majd szállítani Kijevebe. Amennyiben nem áll rendelkezésükre a cím, ezennel közlöm Önökkel. További sikeres gyűjtötést!

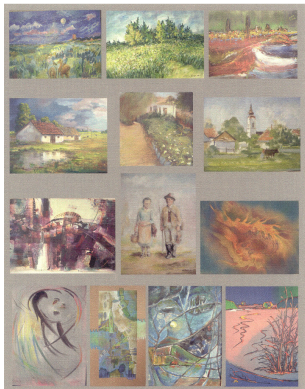
Asztalos Andrea

6000 Kecskemét, Mártírok útja 30.

A TÁJ VALLOMÁSA

A művészet része kell, hogy legyen az életünknek. Mert a művészet az élet ünneplése. Bájaival és szomoruságával, lüktető rejtélyeivel rólunk mesél.

Amikor minden évben a nyár lüktető fáit közt művészek látogatnak településünkre, minket dicsőítenek. Meglesik házainkat, csöndjeinket, templomaink magányos suttagását – ők meglátják a titkokat, amiket mi oly természetesnek veszünk. A határban a kacagó, sárga napraforgó, a titokzatosan összebújó fák ritmusa, a távolban, a horizont síkján az erdők szürkén-kék hernyószerű teste lassan lelkükbe költözik. És ha elmennek is, már nem lesznek többé magányosak.

Ezt a néhány embert összeköti ez a titok. Barátságukat, mint egy ritkán nyíló virágot, körbedöngi a színek és formák gyermekszerű varázsa. Én hallottam nevetni őket, ahogy csilingeltek szemük; ujjai közt az ecset szerelmesen táncolt; keresték megfejteni az élet ünnepét.

Aki tudott róla és kíváncsi volt, beleshetett a világukba – vártak több embert is. Mert a képek születése nem magántitok, nem varázslat, csupán az elmében az. Kollégiumunk máskor zsi bongó, lázadó ifjúsága helyett most az alázatos alkotói csönd telepedett a termekre, és változott a szelíd lelkek templomává.

S hogy hogyan látják ők önmagukat? Bizonyára mindannyian máshogy, hiszen ők is csak halandók. Testük és lelkük elmúlik egyszer, csupán a vászonra csöpögött szemek tükrét hagyják itt.

Jövöre talán újra jönnek. Várja majd őket a táj, megszelídített kicsiny teste türelmesen megpihen. Megbújik újra utcáink titka; csak idegen látja őket. S mi továbbra sem értjük, mi az a hatalom, ami fölénk emeli a művészt. Talán a tájnak súgják el titkaikat, mely szomorú szemekkel rám figyel. Olvasom a száját, mert sügni készül, várok türelmesen.

Nem tudom elmondani a tavaknak, hogy az ajkaim közt néha tengert hordok. De vele vagy nélküle is ember vagyok. És nem könnyebb semmivel.

Pálfi Veronika